

Làm bàn về chuyển đi Việt Nam

của cựu Phó tổng thống Nguyễn Cao Kỳ

Trích Hồi Ký Võ Long Triều
© Võ Long Triều

Nguồn: motgoctroi.com | Nov 03, 2006
vietnamvanhien.org

Hơn 50 năm nội chiến, 30 năm chia rẽ hận thù, đất nước Việt Nam đang ở trong tình trạng chậm tiến nhất thế giới, tuyệt đại đa số dân Việt Nam đang sống trong cảnh nghèo đói. Vậy những ai còn chút lương tri, có lòng yêu nước cũng phải động tâm nghĩ đến tương lai Việt Nam. Nguyễn Cao Kỳ cũng như bao nhiêu người khác có quyền tự do hành động theo sự suy nghĩ của mình. Nhưng bao nhiêu đó chưa đủ.

Đã là cấp lãnh đạo một thời của miền Nam Việt Nam có lẽ ông Kỳ nên hành động dè dặt hơn. Dù muốn dù không, chung quanh ông cũng còn một tập thể không ít những người đã từng cùng ông chung lưng đấu cật chiến đấu cho lý tưởng tự do, dân chủ. Trước một đại sự quốc gia ông cần tỏ ra có tư cách của một nhà lãnh đạo biết tôn trọng tập thể quần chúng đã từng đứng dưới bóng cờ của mình. Thông thường ông phải giải thích ít nhiều về chuyển đi này. Cho dù ông không thể nói rõ được thì cũng phải úp mở đủ để cho người ta hiểu được. Đành rằng nhân danh cá nhân, ông có quyền tự do hành động. Đành rằng một mình cá nhân ông sẽ gánh hưởng hậu quả. Nhưng đây là chuyện quốc gia hai chữ "**Cá Nhân**" trong hoàn cảnh này không còn giá trị và ý nghĩa như thông thường nữa.

Được mời hay cho phép về?

Theo lời tuyên bố của ông Kỳ với ký giả Đỗ Hiếu, đài Á Châu Tự Do, thì "*Vào Tháng Bảy ông Thứ Trưởng Ngoại Giao Nguyễn Đình Bin có nói rằng nhân danh tất cả các anh em trong nhà, ông muốn trân trọng mời tôi về thăm quê hương*" rõ ràng là có mời. Theo nguồn tin thân cận với Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ thì hình như ông Kỳ muốn đưa ra một thông cáo viết sẵn trước khi về, có sự đồng ý thông qua do Tổng Lãnh Sự Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam trình về. Nhưng không biết lý do gì người ta không thấy thông cáo đó. Sự tráo trở lật lọng của cộng sản quốc tế, nhứt là cộng sản Việt Nam là điều thông thường, không ai lấy làm lạ. Năm 1992 trong một phiên họp tại Paris giữa các chủ nhân công ty và xí nghiệp Pháp, tôi được hân hạnh tham dự với tư cách là ký giả đài phát thanh quốc tế Pháp (RFI), ông cựu Đại Sứ Pháp De La Louette nói rằng: "*Nếu có một vị nào đó may mắn ký được hợp đồng, kể cả với Thủ Tướng Võ Văn Kiệt, ngày hôm nay và nếu ngày mai ông ta tuyên bố ủy bỏ hợp đồng thì các ông cũng đừng lấy làm lạ*" Cho nên sự việc báo công an Hà Nội viết rằng chính phủ cho phép tòa Tổng Lãnh Sự cấp chiếu khán cho ông Kỳ là đúng bởi vì bất cứ ai nhập cảnh cũng phải có chiếu khán, đó là sự thường.

Sự bất thường ở đây là thái độ trịch thượng, thiếu ngoại giao, tráo trở vô ý thức của một cơ quan ngôn luận đại diện cho quyền lực của nhà cầm quyền Cộng Sản, đã biến chuyện mời thành chuyện xin xỏ. Tờ báo này còn viết "*người Việt Nam vẫn chưa quên rằng ông Kỳ là người chống cộng sản*" ngay đoạn sau lại viết "*đã đến lúc không nên nhìn về dĩ vãng.*" Rõ ràng là mâu thuẫn có gian ý. Thật ra ông Kỳ không phải là người đầu tiên và duy nhứt trong giới lãnh đạo hay viên chức cao cấp của chế độ Việt Nam Cộng Hòa cũ được cộng sản mời về nước thăm nhà. Năm 1996 viết cộng đã mời Đại Tướng Dương Văn Minh về nước. Họ còn bịa ra rằng cái nhà cũ của ông gọi là "*Dinh Hoa Lan*" đang được sửa chữa để đón ông về và hơn nữa nhà đó thuộc quyền sở hữu của ông Minh bởi vì chính phủ Ngô Đình Diệm đã bán nó cho ông Dương Văn Minh với giá tượng trưng là 1 đồng bạc. Đại Tướng Dương Văn Minh tươi cười (cười ruồi) xác nhận với kẻ viết bài này không hề có chuyện đó. Sự thật những vị công chức cao cấp cũ đều biết nhà chính phủ không thể đem ra bán cho một cá nhân nào, ngoại trừ trong những cuộc đấu giá công khai nếu

có. Và tôi còn biết có lần bà Luật Sư Nguyễn Phước Đại nhân danh Đỗ Mười, Võ Văn Kiệt mời nhân vật khác nữa!

Tại sao Cộng Sản phải mời?

Từ sau ngày xé bỏ hiệp định Paris xâm lược miền Nam, cộng sản Hà Nội bị thế giới lên án và cô lập. Nhân dân miền Nam căm thù chán ghét vì vậy mới có hàng triệu người liều chết vượt biên. Để chống đỡ phần nào tai tiếng gian ác, cộng sản tìm mọi cách dụ dỗ những người có chút danh ngày xưa, nay quen thói háo danh, còn muốn “*theo voi hít bã mía*”, để làm bông hoa cho chế độ (dù là các loại hoa xấu xí của miền Nam như hoa “*mắc cỡ*”, hoa “*thúi địch*”, hay hoa “*chó đẻ*” cũng được).

Sau một thời gian làm băng hoại đất nước, bần cùng hóa nhân dân, việt cộng nhận thấy đàn anh đàn thầy như Trung Quốc, Liên Xô bị phá sản nên họ đành muối mặt tuyên bố đổi mới. Kêu gọi hòa giải, đầu tư. Những người có thân nhân ở nước ngoài bị coi là một thứ tội nhân, những người đã vượt biên bị gán nhãn hiệu là phản quốc, nay họ trở thành những đứa con quý mến gọi tiền và đồ vật về nuôi quê hương, phát triển đất nước. Những “*bọn nguy quân nguy quyền*” nay được mời gọi về thăm quê hương để cho thế giới thấy rằng cộng sản có đổi mới.

Ngày nay tình hình thế giới hoàn toàn thay đổi. Kinh tế tư bản chủ nghĩa có tính toàn cầu do Hoa Kỳ lãnh đạo là không thể đảo ngược được. Đàn anh Trung Quốc đang ra sức đổi mới, thực tế là đang từng bước chối bỏ quá khứ cộng sản sai lầm của mình-mới đây nhất là công nhận quyền tư hữu về đất đai của người dân-để sống còn, thì Cộng Sản Việt Nam có con đường nào khác ngoài con đường đổi mới để khỏi tự đào mồ chôn tập thể với nhau? Mặt khác cộng sản đang gấp rút chuẩn bị để xin vô tổ chức World Trade Organisation (WTO). Muốn vào thì phải tương đối đủ mạnh về kinh tế để không bị chèn ép quá đáng. Muốn mạnh về kinh tế thì phải nhờ viện trợ, từ tiền bạc, kỹ thuật cho đến kinh nghiệm, kiến thức của các nước tiên tiến. Muốn được viện trợ thì phải ít nhiều đáp ứng được những yêu cầu chính đáng của họ trong việc thực hiện các giá trị văn minh của nhân loại về tự do, dân chủ, nhân quyền, chứ không thể treo tấm bảng chủ quyền quốc gia trước cửa rồi tự tung tự tác trong nhà như thời còn mỗ ma “*Hệ Thống Xã Hội Chủ Nghĩa Thế Giới*”. Khổ hơn nữa là phải chấp nhận bài trừ tham nhũng bởi vì thế giới biết rõ 36% tiền viện trợ đi vào túi cán bộ nhà nước, vì vậy năm nay lại có chương trình viện trợ để điều tra tham nhũng.

Và, biết đâu còn có lời nhắn nhủ phía sau. Nếu anh muốn chơi với chúng tôi vì nhu cầu kinh tế hay vì sợ đàn anh Trung Quốc xô lá kè bên thì phải nghĩ cách “*cư xử như thế nào*” với hàng triệu người vừa là đồng minh cũ của chúng tôi vừa là công dân Mỹ gốc Việt đang nắm lá phiếu trong tay có thể ảnh hưởng xa gần đến sinh hoạt chính trị của nước tôi.

Về để làm gì?

Ở vị thế của Nguyễn Cao Kỳ không thể nào về chơi thăm nhà mà thôi được. Ông đã tuyên bố trên đài Á Châu Tự Do “*Tôi cũng nói rằng nếu các anh em đang có trách nhiệm với đất nước mà biết nghĩ đến chuyện đó, bỏ qua hận thù và dĩ vãng, rồi sửa sai những chuyện mình làm không đúng trong dĩ vãng để mà tạo ra một đại đoàn kết của dân tộc để mà chấn hưng lại đất nước.*” Và trả lời phỏng vấn trên đài BBC, đại ý ông cũng kêu gọi đôi bên nên gác quá khứ để nhìn về tương lai đất nước. Điều đó đúng. Nhưng có điều ông nói sai là theo ông những người cộng sản thấy được chủ nghĩa của họ đã lỗi thời và chúng ta phải để cho họ thời gian sửa sai. Thời gian bao lâu nữa? Họ dùng chủ nghĩa cộng sản để mê hoặc dân chúng không được nữa thì bịa ra tư tưởng Hồ Chí Minh. Và kinh tế thị trường theo định hướng Xã Hội Chủ Nghĩa là cái quái quỷ gì? Họ cần có thời gian để lột xác, hay họ đang quanh co để “*sạch sành sanh vét cho đầy túi tham*”? (Kiều).

Xét cho cùng ông Kỳ có can đảm rêu rao một sự thật là hận thù không thể kéo dài truyền kiếp được, dân tộc và đất nước là trên hết. Tôi cũng đã từng viết chế độ là nhất thời, dân tộc là vạn đại. Nhưng ký giả đài BBC hỏi câu rất xác đáng: liệu có thể nào thay đổi, nếu chế độ này cứ khăng khăng giữ lấy độc quyền. Những câu trả lời và phát biểu của Nguyễn Cao Kỳ đầy nhiệt

huyết và lòng yêu nước. Ông sẵn sàng góp phần xây dựng vô điều kiện, cũng như lúc tuổi 20 ông hiến thân cho đất nước không có điều kiện. Xét trên bình diện cá nhân người ta có thể cho là tinh thần yêu nước đáng quý. Nhưng xét về mặt chính trị, nhứt là đối với một người đã từng lãnh đạo thì có thể nói đó là một thứ lý tưởng không tưởng (Pháp gọi là idéalisme irréaliste). Bởi vì ông Kỳ đang nói chuyện với tập đoàn xảo quyệt, một thứ Vua Bịp Bãi Thượng Hải, mà ông đem sự thành tâm thiện ý để trao đổi thì ông thua là cái chắc. Dù sao chuyến đi về của ông cũng có chút giá trị hay công dụng, nó đo lường được phần nào tâm ý của cộng sản, lật tẩy được lá bài gian lận nếu có, nó có thể hé lộ một chút ánh sáng nào đó ở cuối đường hầm nếu ông Kỳ có khả năng đột phá bức tường độc tôn.

Thông thường người ta nghĩ rằng ông kỳ rêu rao hòa giải cũng giống như đại văn hào Pháp Jean Jacques Rousseau đòi công bằng xã hội, bình đẳng công dân với bản văn "Contrat Social" của ông, dưới chế độ độc tài phong kiến của Pháp quốc. Trừ khi có một áp lực quốc tế nào đó quá mạnh buộc việt cộng đi vào thế chằng đặng đường thì may ra ông Kỳ mới hy vọng thành công.

Cho dù như thế đi nữa thì ông Kỳ phải thấy rằng bên kia cộng sản muốn hòa giải với ai? Nếu chỉ muốn hòa giải với ông Kỳ không mà thôi thì chuyện đã xong rồi nói làm gì nữa. Còn việc hòa giải với những người Việt Nam thuộc chế độ miền Nam đang sống trong nước cũng như ở hải ngoại thì lại là một việc khác. Sự kiện ông Kỳ Tuyên bố không mấy quan tâm đến ưu tư của người khác mà chỉ hành động theo lương tâm và cá nhân ông thôi, ông muốn kêu gọi đoàn kết mà ông không chịu tìm cách đoàn kết với những người đã từng là bạn đồng hành đồng chí với ông trước khi kêu gọi người gian ác bên ngoài, thì e rằng ông đang làm việc "*Dã tràng xe cát biển Đông, nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì*".

Còn một vấn đề phức tạp khác người ta cần phải nghĩ đến là Việt cộng và một thế lực nào đó mạnh tâm dùng ông Kỳ để gây bàn tán sôi nổi, chống đối ủng hộ, đấu tranh chia rẽ trong cộng đồng người Việt hải ngoại nhằm đốt cháy hết những bộ mặt xưa cũ để rồi sử dụng những người mà họ, đã an bài sẵn.

Ván bài mà vì quá tự tin, quá sốt ruột hay do ảo giác "Con Cầu Tự" mà ông Kỳ đem hết chút ít vốn liếng còn lại đặt vào, thật là oan uổng.

Nói theo ngôn ngữ của sòng bài thì nhà cái cộng sản chắc chắn sẽ thắng. Từ vừa đến lớn. Nhưng tôi thành tâm không mong ông Kỳ sạch túi, vì rằng ông ấy có tâm tư, tình cảm, và ước mơ như tất cả chúng ta về một đất nước Việt Nam sớm có tự do, dân chủ và thịnh vượng.

Thiết nghĩ những người bất đồng chính kiến với Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ cũng nên kèm chế đưng để cho cộng sản quá vui mừng vì chúng ta đấu đá nhau quá tồi tệ.

Vấn đề chính yếu là chúng ta phải đoàn kết với chúng ta trước khi nói đến chuyện bắt tay hay đoàn kết với người ngoài.

© **Võ Long Triều**

* * * *

Phần II: [Những Gì Tôi Biết Về Việc Nguyễn Cao Kỳ Về Nước](#)

Nguồn: motgocroi.com | Nov 03, 2006
vietnamvanhien.org Hồi Ký Võ Long Triều

Những gì tôi biết, hình như có hai Nguyễn Cao Kỳ, một Nguyễn Cao Kỳ phản bội đồng đội, phản bội chính mình, khi chấp nhận làm con cò cho cộng sản trong giai đoạn mà chế độ vô nhân này đang bị đảo điên, đang cần sự tiếp tay hỗ trợ về mọi phía. Và một Nguyễn Cao Kỳ Từ 1966 đến 1975, có lòng với đất nước, muốn đội đá vá trời nhưng không thành, vì thiếu hiểu biết việc quốc gia đại sự, biến chuyển quốc tế, thế chiến lược toàn cầu, vai trò của Việt Nam trong hoàn cảnh đó

và nhứt là vì những đàn em dựa hơi phá bĩnh hay nhóm “Lương Sơn Bạc” cùng ăn thề uống máu với ông ý thể làm hư việc.

Để giữ sự công bằng đối với ông, để giữ sự trung thực theo lương tâm của nhà báo và sự đứng đắn ngay tình của một cộng sự viên đã một thời được ông kính trọng và tin tưởng, những gì tôi tường thuật về cựu Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ, hiện còn những nhân chứng sống có thể xác nhận. Người đầu tiên trong đó chính là ông Nguyễn Cao Kỳ. Và đây là câu chuyện:

Chuông điện thoại reo, tiếng nói ồ ồ từ đường dây bên kia:

– Triều đó hả? Nguyễn Cao Kỳ đây, này cậu có muốn về Việt Nam không?

– Về làm gì? Moa đã nói nhiều lần: “một ra đi không hẹn ngày về” rồi mà. Khi nào đất nước hết bóng công an cộng sản, có tự do dân chủ và nhân quyền thì có moa ở Saigon.

– Đi về với moa, tớ được tụi nó mời đường hoàng.

– Nói chơi hay nói thật vậy? Thằng ma nào cao hứng mời toa vậy? Cái trò này moa đã thấy qua rồi. Bỏ đi tám.

– Thật mà, Thằng Nguyễn Đình Bin, Thứ Trưởng Ngoại Giao của tụi nó đích thân tỏ lời mời trong một bữa cơm ở San Francisco, sau khi gặp gỡ ở sân golf. Nó nói: “*Anh em bên nhà muốn tỏ ý mời Thiếu Tướng về thăm quê hương, và nếu có dịp xin Thiếu Tướng cho ý kiến về tinh thần và cung cách liên hệ với Hoa Kỳ, ông là người thông suốt nhứt.*” Và cũng nhân cơ hội để cho mọi người biết người Việt chúng ta đã sẵn lòng quên quá khứ và đang nghĩ việc xây dựng tương lai.

– Còn khuya, bá láp, toa vừa bước chân lên máy bay thì bên này anh em sẽ chửi toa như chửi “Ch...” để rồi toa xem.

– **Sợ “Đếch” gì? Cậu biết thừa, xưa nay tớ có sợ ai đâu, và lại tớ luôn luôn nghĩ rằng sẽ có ngày vết thương cũ phải được hàn gắn bằng cách này hay cách khác. Tốt nhất là trong giai đoạn mình còn sống để về thăm quê cha đất tổ.**

– Thằng nào lại không mong mỗi điều đó? Nhưng vết thương của đất nước sẽ được hàn gắn bằng cách nào? Bằng cách đầu hàng “Bẩm ông xin tha thứ, ban luật đại xá cho chúng con” như thằng Phó Bá Long van xin năm 1992 chẳng? Chuyện đó không có moa!

– Làm gì có chuyện đó. Đây là chuyện “sérieux” (nghiêm chỉnh), Khi nào về đến Việt Nam, gặp nhau mình có thể cùng với anh em bên kia bàn thảo.

– Moa không tin có chuyện đó. Moa có kinh nghiệm với ông Đại Tướng Dương Văn Minh ở bên Pháp rồi, toa thử biểu tụi nó viết thư chính thức mời toa đi.

– Dĩ nhiên rồi sẽ có.

– Nếu thật sự là như vậy thì ít ra toa phải phổ biến một bản thông cáo xác định lập trường và mục đích của toa trước khi bước lên cầu thang máy bay. Như vậy thì rõ ràng minh bạch.

– OK, hay lắm, cậu làm ơn thảo giùm cho tớ một lời tuyên bố đi, nhưng mà lần này phải làm gấp, không được hứa rồi kéo dài như lần trước bắt tớ chờ đôi ba tháng rồi cút luôn đấy.

– Được rồi, để moa thảo giùm cho, sẽ có ngay.

Sở dĩ ông Nguyễn Cao Kỳ giao điều kiện như vậy là vì thời gian trước đó khá lâu, ông tuyên bố lảng nhảng gì đó, báo chí và truyền thông truyền hình chỉ trích phê bình ông rất gắt gao, làm ông mất mặt. Khi đó tình cờ tôi đang đi vào Restaurant Song Long ở đường Bolsa thấy một xe chạy ngang, qua khỏi tôi lại ngừng, người bước xuống đó là Thiếu Tướng Kỳ, có cựu Thiếu Tá Liệu nguyên là tùy viên của ông ngày trước cùng đi. Ông Kỳ chặn tôi lại. Sau khi nói chuyện qua loa tôi hỏi liền:

– Tại sao toa tuyên bố lăng nhăng làm báo chí sĩ vả tùm lum vậy?

Ông Kỳ đĩnh chánh:

– Tụi nó xuyên tạc ý kiến moa.

– Phát biểu bố láo bố lếu là nghề của toa, gây hiểu lầm và bị phê bình lên án là phải, khi nào thấy cần đưa ra một ý kiến gì đó thì nên viết thành một bản văn, phổ biến rộng rãi, không ai có thể hiểu lầm xuyên tạc được.

– Đồng ý, vậy cậu có thể thảo giùm một bản văn cho tở không?

– Được rồi để moa thảo cho, nhưng với một điều kiện là từ nay không nên bốc đồng nói bậy nữa thì moa mới thảo.

Ông Kỳ nhanh chóng biểu đồng tình. Tôi lỡ miệng hứa cho qua đường, đến khi về nhà tôi có than với bà xã là “bản tính của ông Kỳ là hay bốc đồng nói không suy nghĩ. Bây giờ mình có giữ lời hứa, bỏ công thảo bất cứ thứ gì, rồi nay may ổng lại bốc đồng ham ăn ham nói thì ai bịt miệng ông ta được? Đờ anh chưa thất hứa với ai bao giờ nhưng lần này chắc phải đành lỗi hẹn làm thình.

Sau đó lại gặp ông Kỳ ở Santa Ana một lần nữa, ông trách:

– Đ.M... chỉ gặp toa ở ngoài đường không thôi, tại sao không ghé qua nhà chơi? Và lời tuyên bố của moa toa hứa viết đâu?

Tôi giả vờ lấy cớ:

– Moa không có tài liệu báo chí sĩ vả toa như thế nào làm sao viết được.

– Thôi được rồi, để moa biểu thằng Liệu nó gởi cho toa.

Tuần lễ sau tôi nhận được nhiều bài báo và một video cassette do cựu Thiếu Tá Liệu gởi đến nhưng tôi vẫn làm ngơ. Còn về việc lần này tôi xét thấy vấn đề hơi nghiêm chỉnh hơn trước, nên trong lúc điện đàm tôi hứa sẽ có ngay. Vài giờ sau tôi gọi điện thoại lại và đọc cho ông Kỳ nghe lời tuyên bố nguyên văn như sau.

Lời Tuyên Bố Của Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ Cựu Phó Tổng Thống Vnch

Ý thức rằng công việc góp phần xây dựng đất nước được phú cường, mưu tìm đời sống tự do, ấm no, hạnh phúc cho dân tộc và tạo thế đứng xứng đáng cho Việt Nam trong cộng đồng quốc tế ở thế kỷ 21 là trách nhiệm của mọi công dân.

Ý thức rằng do bối cảnh quốc tế. Việt Nam đã bị lôi cuốn vào cuộc nội chiến cốt nhục tương tàn, nhưng thời gian nửa thế kỷ qua đủ để làm cho lòng người phản tỉnh và nhận thức là đã đến lúc phải hàn gắn và xây dựng lại quê hương.

Quan niệm rằng lòng yêu nước không thuộc độc quyền của một phe nhóm. Đất nước là gia sản của ông cha để lại. Người quốc gia hay cộng sản vẫn là con người Việt Nam, mang cùng một giòng máu, gánh chịu cùng một trách nhiệm đối với dân tộc.

Quan niệm rằng lịch sử thế giới từ xưa đến nay đã chứng minh: Chế độ là nhất thời, dân tộc là vạn đại.

Quan niệm rằng gần đây chủ nghĩa cộng sản tại nhiều quốc gia đã tự biến thể hoặc bị xóa bỏ vào cuối thế kỷ 20 này.

Vì vậy sau 21 năm đất nước bị chia cắt và 49 năm dân tộc bị ly tán, tôi nghĩ rằng đã đến lúc mọi người bên này và bên kia, đều có bổn phận trong phạm vi trách nhiệm và khả năng của mình, làm mọi cách để hàn gắn, tái tạo sự ổn định cho Việt Nam.

Với tinh thần đó chúng tôi, Nguyễn Cao Kỳ, với tư cách cá nhân, đã nhận lời mời của chính phủ Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, về thăm quê nhà, tiếp xúc với chính quyền, để nhận xét tình hình, trong tinh

thần xây dựng và khách quan nhằm mục đích, nếu có thể được, góp phần nhỏ mọn của mình trong công cuộc tái lập sự hài hòa và uy thế cho đất nước, đem lại tự do hạnh phúc cho dân tộc.

Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ

Los Angeles ngày... tháng... năm

Sau khi nghe xong ông Kỳ nói: "Perfect". Ông yêu cầu tôi gửi ngay bản văn này cho ông. Tôi còn dặn dò thêm: "Toa nên đưa lời tuyên bố này cho Tổng Lãnh Sự Hà Nội ở San Francisco, yêu cầu nó chuyển về cho thượng cấp của nó, hỏi có vui lòng thấy bản văn này được phổ biến trước khi toa về Việt Nam không? Ngoài ra hai đoạn nói về "chế độ là nhất thời" và "cộng sản biến thể hay bị xóa bỏ" nếu họ không vừa ý thì toa có thể bỏ đi cũng được.

Điều quan trọng là khi về đến Saigon toa phải đòi cho bằng được vào đại học, đọc một bài diễn văn trước mặt sinh viên. Trong đó toa có thể ca ngợi chế độ về đổi mới, về những chuyện đâu đâu vô tích sự... Nhưng quan trọng nhất là phải có bốn chữ: "Tự do dân chủ". Bên này tụi moa khai thác bốn chữ này như thế nào toa khỏi lo".

Ông Kỳ đồng ý.

Bản thảo lời Tuyên bố này tôi có đọc cho rất nhiều người bạn nghe, trong đó có một tướng lãnh biết ông Kỳ nhiều, vài anh em ký giả chủ báo ở California và một vài bạn bè bên Pháp. Mục đích là để yêu cầu họ suy nghĩ giúp xem tôi có viết điều gì hớ hênh không? Tất cả tán thành ý kiến diễn đạt trong bản văn. Nhưng đa số ngạc nhiên và nghi ngờ cộng sản sẽ tráo trở.

Trước khi đi San Franciaco ông Kỳ có điện thoại cho tôi biết là ông sẽ gặp Tổng Lãnh sự Hà Nội và được ông này mời dùng cơm trưa. Ông hứa trên đường về Los Angeles sẽ ghé qua Fresno thăm tôi và bàn việc. Hai ngày sau, lúc 9 giờ đêm tôi nhận điện thoại của ông Kỳ nói ông đang rời San Francisco mà nếu ghé qua Fresno gặp tôi nữa thì về đến Los sẽ trễ đến sáng, nên xin hẹn ngày khác gặp nhau. Bây giờ chỉ nói chuyện sơ qua bằng điện thoại thôi. Tôi hỏi:

– Hà Nội có tán thành lời tuyên bố của toa đưa ra trước khi về không? Nguyễn Đình Bin sẽ gửi giấy mời chính thức không?

– Tụi nó đồng ý 100% về bản văn và sẽ có thư mời chính thức. Đồng thời Hà Nội sẽ gửi hai nhân vật qua để thảo luận chương trình đi đứng ăn ở với moa.

– Mọi chuyện hình như tốt đẹp. Nhưng tại sao quá suông sẽ như vậy làm tôi thấy hơi lạ. Rồi ông Kỳ im hơi luôn cho đến một ngày trước khi lên máy bay ông mới điện thoại báo tin cho tôi biết. Tôi hỏi:

– Toa có được giấy mời chính thức không?

– Không.

– Toa có phổ biến lời tuyên bố mà toa đã nhờ moa viết và được tụi Hà Nội thuận ý 100% như toa nói không?

– Không có phổ biến.

– Tại sao toa không chịu phổ biến? Toa có biết rằng ngang nhiên đi về làm bông hoa cho tụi nó là toa chôn vùi tên tuổi và chịu nhục nhã cả đời không?

– Sợ gì, đợi về bên đó gặp tụi nó rồi sẽ thảo luận sau.

– **Toa tưởng toa là ai? Ngay những lời hứa sẽ có thư mời, ngay quyết định đưa ra lời tuyên bố cũng không có thì một là toa tự dối gạt mình, hai là toa bị hai thằng sứ giả Hà Nội dối gạt toa, ba là toa dối gạt moa. Một trong ba, hay là cả ba đều đúng, toa làm ơn nói rõ cho moa biết được không?**

– Toa yên trí, toa biết moa là thằng liêu, để moa về đột phá bức tường cộng sản này cho tụi toa thụ hưởng về sau.

– Toa đừng có giờ cái vọng nói đó với moa. Thứ nhứt toa không có khả năng đột phá, thứ hai moa không phải là thằng ngồi chờ sung rụng để hưởng, thứ ba tuổi moa đã già đủ cơm ăn áo mặc rồi không cần thụ hưởng bất cứ thứ gì khác ngoại trừ thấy dân tộc mình được giải thoát. Thôi nói nhiều mịch lòng vô ích, chúc toa gặp được nhiều may mắn. Nhưng có điều moa cho toa biết trước là trong tương lai, nếu moa có lập trường khác biệt, nếu moa có lời phê phán nặng nề không nể mặt anh em thì toa phải hiểu rằng mỗi thằng chúng mình bênh vực lập trường và theo lý tưởng của cá nhân mình.

– Được rồi. Để tở về có gì hay ho tở sẽ điện thoại cho cậu.

Từ đó và vĩnh viễn Nguyễn Cao Kỳ, theo tôi nghĩ, không còn mặt mũi nào liên lạc với tôi nữa và tôi cũng quyết định sẽ không bao giờ gặp gỡ, tiếp nhận điện thoại bởi lẽ tôi không còn gì để nói với ông ta.

Chuyện Nguyễn Cao Kỳ về nước làm giấy lên dư luận xôn xao phê phán nặng nề. Những lời tuyên bố nịnh bợ Hà Nội, phản bội đồng đội, làm cò mồi dẫn mối kinh tế của ông làm dư luận phẫn nộ phỉ nhổ.

Tôi có hỏi qua một vài người bạn quen biết ông khá nhiều như Cựu Trung Tướng Nguyễn Bảo Trị thì ông ta nói:

“Thằng Kỳ có điện thoại cho moa, nó nói khá nhiều nhưng moa trả lời về trong điều kiện không rõ ràng, bất lợi đó không có moa”.

Tôi cũng có dịp hỏi qua anh Đại Sứ Bùi Diễm, anh nói: *“Ông Kỳ có điện thoại cho tôi nhưng tôi nói với ông ta về trong điều kiện hạ mình nhịn thua kiểu Hàn Tín ngày xưa thì không có tôi”.*

Có những bạn bè thân hữu hỏi tôi, báo chí phỏng vấn, tôi chỉ suy đoán rằng ông Kỳ một là vì háo danh tưởng mình là con cầu tự. Ông nhiều lần thố lộ với tôi có một ông thầy tướng số Thái Lan nào đó, bói rằng đời ông còn vang vẻ tiếng tăm (**tốt hay xấu ông thầy này quên nói**). Bà vợ chấp nói sau này là người thường lợi dụng tên tuổi của ông để làm ăn với thương gia Trung Quốc, Thái Lan và Việt Nam. Chính bản thân Nguyễn Cao Kỳ cũng nhiều lần khoe với tôi là ông quen biết nhiều phú ông, vua dầu hỏa, người Á Rập cùng đánh golf với ông và hứa sẽ hỗ trợ ông đầu tư xây dựng lại Việt Nam khi ông cần đến. Những ông bạn này lâu lâu tặng ông món quà một hai trăm đô la dễ dàng, coi như không có. Từ đó tôi phải suy diễn rằng Nguyễn Cao Kỳ yêu nước ngày xưa, nay bị mù lòa vì tiền hoa hồng dẫn mối cho các thương gia Á Rập hay vì quyền lợi vật chất do cộng sản hứa hẹn như trường hợp của Dương Văn Đức con của Dương Văn Minh, và đáng buồn hơn nữa vì đàn bà thúc giục mà Nguyễn Cao Kỳ phải nghe theo! Sự suy diễn này đúng hay sai, bất công hay đó là sự thật chỉ có Nguyễn Cao Kỳ và bà vợ ông mới biết thôi.

Phần tôi đã viết ba bài đăng trên nhiều báo: “Lạm Bàn Về Việc Nguyễn Cao Kỳ Về Nước”. “Hai Hình Ảnh Một Âm Mưu”. và “Chuyện Nguyễn Cao Kỳ Chấm Xuống Hàng Lật Sang Trang”.

© Võ Long Triều | Nov-05-2005

Thứ Sáu tuần tới (05/06/21): Cựu TT Dương Văn Minh

Related subjects:

1. Nguyễn Cao Kỳ @ <https://alphahistory.com>

2. Nguyễn Cao Kỳ, Ex-General Who Ruled South Vietnam, Dies at 80 [NYTIME](#)